

גם בשעה הזו. שאם אדם נמשך אחריה בעולם הזה ועוזב את הצד הקדוש, אז הנשמה אינה חוזרת לאותו מקום קדוש. וכמו שנמשך אחריה בעולם הזה, כך גם שולטת על נשמתו, ואז הנשמה יוצאת כמו בחבלים, ופרשה. וכל זה משום שאותן נשיות שנושקות אותה בעולם הזה, שהן מתוקות, ואחר כך מרירות בשעה הזו. ועל כן, והחזיקה בו ונשקה לו, בעולם הזה, כמו שבארנו.

העוה פניה ותאמר לו. משום שבהיכל הזה עומדים כל הקטגורים, וכל השליחים הרעים שנמצאים אצל האדם וגורמים לו שיתפקן בתקוניו ויסלסל בשערו ויתרחץ ויתפקן כדי שיסתכלו בו. כאן עומדת רוח אחת שנקראת סקטופ"ה, וזהו הממנה על כל תקון וסלסול של בני אדם.

לפנים ההיכל הזה עומד ממנה אחר, שהממנה האחר הזה מעורר את האדם אחר כך לעוררם, שהרי הוא מתקין גופו ומסלסל בשערו, שיטל בידו מראה אחת להסתכל בה, ומחזיקה בידו ומסתכל בה, ורואה את דמותו באותו מראה. וכזה מעורר את אותה הרוח לכח אחר, שנקרא עסירט"א, ומכאן יוצאים כל אותם שמראים לאנשים פזבים בחלומותיהם, וכל אותם שמראים דברים ולא מתקיימים בהם, אלא לבלבל אותם.

ואחר כך, כשאותם אנשים נמשכים באותו מראה שנקרא מראה, אז כלם בגנות הרוח שלהם, והרוח הזו שנקראת עסירט"א, היא מעוררת לרוח אחת הממנה שהיא תחת ידיה, ונכנסת לנקב שלמטה של כל

דאי בר נש אתמשך אבתרה בהאי עלמא, ושבק סטרא קדישא, כדין נשמתא לא אהדרת לההוא אתר קדישא. וכמה דאתמשך אבתרה בהאי עלמא, הכי נמי שלטא על נשמתיה, וכדין נשמתיה נפקת בפטורי, ואוקמוה. וכל דא, בגין אינון נשיקין דנשקא ליה בהאי עלמא, דאינון מתיקין. ולבתר, מרירן ליה בהאי שעטא. ועל דא, והחזיקה בו ונשקה לו, בהאי עלמא, כמה דאוקימנא. העוה פניה ותאמר לו, (משלי ז) בגין דבהאי היכלא קיימין כל קטיגורין, וכל שליחאן בישינ דמשפכחי לגבי דבר נש, ועבדי ליה דיתקן בתקונו, ויסלסל בשעריה, ויתסחי, ויתפקן בגין דיסתכלון ביה. הכא קיימא רוחא חדא, דאקרי סקטופ"ה. ודא הוא ממנא על כל תקונא וסלסולא דבני נשא. לכו דהאי היכלא, קיימא חד ממנא אחרא, דהאי ממנא אחרא, איהו אתער ליה לבר נש לבתר, לאתערא לון, דהא איהו מתקן גרמיה, ומסלסל בשעריה, דיטול בידיה חד מראה לאסתכלא ביה, ושוי ליה בידיה, ואסתכל ביה, וחקמי דיוקניה בההוא חיזו. ובהאי אתער לההוא רוחא חילא אחרא. דאקרי עסירט"א, ומחכא נפקי, כל אינון דאחזיו כדיבין לבני נשא בחלמיהו. וכל אינון דאחזיין מלין ולא מתקיימי בהו, אלא לערפבא לון. (דף רס"ז ע"ב).

ולבתר, כד אינון בני נשא אתמשכאן בההוא חיזו, דאקרי מראה. כדין פלהו בגסותא דרוחא דילהון, והאי רוחא דאקרי עסירט"א, איהו אתער לחד רוחא ממנא דאיהו תחות ידיה, ועאל בנוקבא דלתתא דכל נוקבין, וסליק מתמן חד רוחא אחרא, דאיהו

הַנְּקָבִים, וּמַעֲלָה מִשֵּׁם רוּחַ אַחַת
אַחֲרַת שְׁמֻמָּה עִם אוֹתָהּ רוּחַ
שְׁנֵי קְרֹאֲת אֶסְכֶּר"ה, כְּפִי שְׁאֻמְרֵנוּ.
וְזוּהִי לִילִי"ת, אִם הַשָּׂדִים.

וּכְשִׁאוֹתוֹ אָדָם מַעֲוֹרֵר אֶת הַרוּחַ
הָאֲחֵרֶת שְׁנֵי קְרֹאֲת עֶסֶרֶט"א, אֲזִי
מִתְחַפֵּרֶת עִם אוֹתוֹ אָדָם, וְנִקְשֶׁר
עִמָּה תְּמִיד. וְאִזּוּ בְּכָל רֹאשׁ חֹדֶשׁ
וְחֹדֶשׁ מִתְעוֹרֶרֶת אוֹתָהּ הַרוּחַ שֶׁל
מִרְאָה רַע עִם לִילִי"ת, וְלִפְעָמִים
נִזְוֶק מֵהֶם אוֹתוֹ אָדָם וְיִפֹּל לְאָרֶץ
וְלֹא יוּכַל לְקוּם, אוֹ שִׁמּוֹת. וְכָל
זֶה גֹרֵם אוֹתוֹ מִרְאֵה הַמִּרְאָה
שֶׁהוּא מִסְתַּכֵּל בָּהּ. שְׁכֻמוֹ שֶׁמִּרְאָה
גִּסּוֹת שֶׁל רוּחַ בְּלָבוֹ, כִּף גַּם מְרַבֵּה
רוּחַ רָעָה אֵלָיו. וְלִכֵּן הִכַּל עוֹמֵד
בְּאוֹתָהּ הַתְּעוֹרֵרוֹת שֶׁלֹּמֶטָה.

וּבְחִי שְׁלָמִים עָלֶי (משלי ז). בֹּא
וּרְאֵה, שְׁלָמִים לֹא בְּאֵים עַל חוֹב,
וְלֹא עַל חֲטָאת, אֲלֵא עַל שְׁלוֹם.
מַה זֶה שְׁלָמִים? אֲלֵא שְׁלָמִים
מִשְׁנֵי צְדָדִים, שֶׁלֹּא נִמְצָא מְקַטְרָג
עָלָיו. לֹא לְמַעֲלָה וְלֹא לְמִטָּה. מִי
הוּא הַמְּקַטְרָג? אֲלֵא אוֹתוֹ צַד
הַשְּׂמֵאל שֶׁל יֵצֵר הָרַע, שִׁימְצָא
בְּשְׁלוֹם שֶׁל הַיָּמִין. וְעַל כֵּן, זְבַחִי
שְׁלָמִים עָלֶי. (עלי דוקא, אוֹתָם זְבַחִי שְׁלָמִים
עָלֶי הֵם, כְּדִי שֶׁלֹּא יִמְצָא מְקַטְרָג עַל הָעוֹלָם).

דְּבַר אַחַר זְבַחִי שְׁלָמִים עָלֶי - הַרִי
אֲנִי בְּשִׁלּוֹה לְגַבִּיךָ, לְהִרְאוֹת לְךָ
שְׁלוֹם. וּמִשׁוֹם כֵּן, הַיּוֹם שֶׁלֹּמֶתִי
נִדְרִי, לְפִתּוֹת אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם
תְּמִיד. עַל כֵּן יִצְאֲתִי לְקִרְאוֹתְךָ וְגו',
שִׁידְעָתִי שְׂאֵתָה חֶסֶר לִב, חֶסֶר
טוֹבָה. לְשַׁחַר פְּנִיךָ, לְהִתְחַבֵּר
עִמָּךְ בְּכָל הַרְעוֹת שֶׁל הָעוֹלָם.
וְנִאֲהָ לְךָ לְהַנּוֹת וְלִטְעוֹת אַחַת
הַתְּשׁוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה.
וּמִדְּרָגְת אוֹתוֹ מְדַבֵּר לְדַבֵּר,
וּמִרְעָה לְרְעָה. וְחִזְרָתִי בֵּין
הַטְּפָשִׁים וְשַׁחֲרָתִי פְּנִיךָ,
וְאִמְצָאֲךָ, וְכִבֵּר מִצְּאֵתִי אוֹתְךָ כְּדִי
לְהִתְדַבֵּק בְּךָ.

לְכָה נְרוּה דוּדִים עַד הַבְּקָר, זְהוּ

מְמַנָּא עִם הַהוּא רוּחָא דְאֶקְרִי אֶסְכֶּרֶא
כְּדִקְאֻמְרֵן. וְדָא אִיהוּ לִילִית אִימָא דְשָׂדִין.

וְכִדְ הַהוּא בְּר נֶשׁ אֲתַעֵר לְהַאי רוּחָא אַחֲרָא
דְאֶקְרִי עֶסֶרֶט"א, כְּדִין אֲתַחְבֵּר עִמָּיה
דְהַהוּא בְּר נֶשׁ, וְאֲתַקְשֶׁר עִמָּיה תְּדִיר. וְכְדִין
בְּכָל רִישׁ יְרֻחָא וְיְרֻחָא, אֲתַעֵר הַהוּא רוּחָא,
דְחִיזוּ בִישָׂא בְהַדָּה דִלִילִית, וְלִזְמִינִין דְאֲתִזְוֶק
מִנִּייהוּ הַהוּא בְּר נֶשׁ, וְיִפּוּל לְאָרְעָא, וְלֹא יְכִיל
לְמִיקָם, אוֹ יָמוֹת. וְכָל דָּא גְרִים, הַהוּא חִיזוּ
דְמִרְאָה, דְאִיהוּ מִסְתַּכֵּל בִּיה. דְהָא כְּמָה
דְאֲחִזִי גִסּוֹתָא דְרוּחָא בְּלִבִּיה, הִכִי נִמִי אֶסְגִי
רוּחָא בִישָׂא לְגַבִּיה. וְעַל דָּא כְּלָא קִיִּימָא
בְהַהוּא אֲתַעֵרוּ דְלִתְתָא.

וּבְחִי שְׁלָמִים עָלֶי. (משלי ז) תָּא חִזִי, שְׁלָמִים לֹא
אֲתִינִין עַל חוֹבָה, וְלֹא עַל חֲטָאת, אֲלֵא
עַל שְׁלוֹם. מְאִי שְׁלָמִים. אֲלֵא שְׁלָמִים מִתְרִין
סְטְרִין, דְלֹא אֲשַׁתְּכַח מְקַטְרָגָא עָלֶיה, לֹא
לְעִילָא, וְלֹא לְתַתָּא. מְאֵן אִיהוּ מְקַטְרָגָא. אֲלֵא
הַהוּא סְטְרָא דְשְׂמָאֲלָא דִיִּצֵר הָרַע, דִישַׁתְּכַח
בְּשְׁלָמָא דִימִינָא. וְעַל דָּא, זְבַחִי שְׁלָמִים עָלֶי.

(ד"א עלי דוקא, הַהוּא זְבַחִי שְׁלָמִים עָלֶי אִיהוּ בְּנִין לְלֹא אֲשַׁתְּכַח מְקַטְרָגָא עַל
עֲלָמָא).

דְּבַר אַחַר זְבַחִי שְׁלָמִים עָלֶי. הָא אֲנָא בְּשִׁלּוֹה
לְגַבִּיךָ, לְאֲחֻזָּא לְךָ שְׁלוֹם. וּבְגִין כֵּן,
הַיּוֹם שֶׁלֹּמֶתִי נִדְרִי, לְאֲפִתָּא בְּנֵי עֲלָמָא תְּדִיר.
עַל כֵּן יִצְאֲתִי לְקִרְאוֹתְךָ וְגו', דִינְדַעְנָא דְאֲנִתְ
חֶסֶר לְבָא, חֶסֶר טוֹבָה. לְשַׁחַר פְּנִיךָ,
לְאֲתַחְבֵּרָא בְהַדָּה בְּכָל בִּישִׁין דְעֲלָמָא. וְיִאוֹת
לְךָ לְאֵהֲנָא, וְלִמְטַעֵי בְּתַר תִּיאוּבְתִין דְהַאי
עֲלָמָא. וְדַחִי לִיה מְמַלְהָ לְמַלְהָ, וּמִבִּישׁ לְבִישׁ.
אֲהַדְרִנָּא בְּאִינוּן טְפָשָׁאִין, וְשַׁחֲרִינָא פְּנִיךָ,
וְאִמְצָאֲךָ, כְּבֵר אֲשַׁפְחָנָא לְךָ לְאֲתַדְבַקָא בְּךָ.
לְכָה נְרוּה דוּדִים עַד הַבְּקָר, הָדָא הוּא דְכַתִּיב,